

het Javaansche masker en wajangfiguren partij trok; zich daarop inspireerde is te sterk gezegd. Hij vermengde de motieven met zijn eigen bedoelingen. Het bracht een droom van de vreemde exotische wereld in de late extazen der Westersche 19de-eeuwsche gevoelswereld. Het paste in dien tijd, omdat men angst had voor de uitdrukingskracht der demonische sferen en hoewel critisch ingesteld, toch meer voelde voor de mystiek van de Rose-Croix, waar de Sar Péladan Thorn Prikker, Toorop en Roland Holst lid van maakte. Thorn Prikker schreef in zijn brieven aan Borel over de onrust en den angst in de kunst, over het vreesinboezemen van Boeddha-beelden. Hij zocht het stille, rustige, het niet gedeformeerde, ook bij de Aziaten en de Egyptenaren; het zachte en devote, dat niet angstig maakte. Een deel van de Javaansche maskers leende zich bij uitstek voor een kunstgevoel, dat zich æsthetisch voelde aangetrokken tot die beschaafde heimelijkheid, tot die wel-gestijldheid; tot het beheerschte en zeer stille, dat in een tekening van

*Noord-Nieuw-Guinea - Waropen - Eiland Koeroeda.
Gedragen ter bescherming van het gelaat tegen pijlen
en ter afschrikking van den vijand*

Toorop opgenomen, zoo wondergoed de nostalgie van den tijd vertolkt.

Uit een oogpunt van sculptuur zijn een gedeelte der Javaansche maskers zwak van vorm, wel schematisch-streng van omtrek en indeeling, maar toch niet belangrijk van